

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Po potovanji cesarjevem.

× Končani so slavnostni dnevi, odpravljena okrašenja na hišah in živobojne zastave, na mesto prazničnega rasveseljevanja stopilo je zopet vsakdanje prozaično delo, pa naša srca so še polna zaužite radosti in v našem spominu ostane z zlatimi črkami zapisano cesarjevo potovanje po Slovenskem Štajeriji in po Kranjskem.

Ko je presvitli cesar lansko leto prepotoval Goriško in Primorsko, prepričan se je povsod, kjer stanujejo Slovenci, o njihovem neskaljenem avstrijskem patriotizmu, a spoznati je moral na mnogih krajih, da se slovenski živelj umetno nazaj pritiska tako, da je sam povpraševati začel: So-li tu Slovenci? Vender je vzlic prikrivanji Slovenstva cesar videl, da je večina prebivalcev Goriškega slovenska, da je Trst večinoma, Tržaška okolica in Kras da sta čisto slovenska, če prav se po lahonski hegemoniji skuša na mesto Avstriji zvestega naroda postaviti izdajalsko renegatstvo.

Letos pa je prišel cesar v središče Slovenstva, prepotoval je dežele, v katerih prebiva zdržema blizu 900.000 Slovencev, in povsod od posamezne borne bajtice do glavnega mesta je bil sprejet z nepopisljivim navdušenjem, kakor ljubljani oča, ki se vrne k svojim otrokom, kakor rešitelj, ki zagotavlja oproščenim, da so res svobodni in da pod njegovim mogočnim zaščitom smejo prosto dihati in se veselo gibati po svojem posebnem svojstvu. Od Radgone, kjer je cesar slišal prvi slovenski pozdrav iz ust zale Ljutomerčanke ter zaužil zlato kapljico, pridevano od slovenskega vinorejca, po vsem potu skozi slovensko Štajersko in Kranjsko do meje, kjer je stopil na Koroška tla, povsod so cesarju slovenski nagovori, burni živio-klici brezštevilnega ljudstva, ki je prihitelo od vseh strani gledat v obličje svojemu vladarju, nepopisljiva navdušenost, in z vseh očij bliščeča se ljubezen do Njega nazna-

njevali, da tukaj biva slovenski narod, ki se zaveda svoje narodnosti, ki je v svojej neskončnej udanosti vselej z veseljem pripravljen, svojo kri in življenje žrtvovati za svojega vladarja in skupno avstrijsko domovino.

Cesarjevo potovanje bode ostalo za vse Slovence največje imenitnosti, ono bode v naši tužni zgodovini zaznamovalo tisti veseli trenutek, ko je slovenski narod prvokrat v skupni masi stopiti smel in res stopil pred svojega vladarja, ko je sijajno dokazal, da od Mure do Adrije živi jeden in isti narod, kateri se zaveda svoje narodnosti, a vso svojo srečo in prihodnost išče le v Avstriji pod žezlom preljubljenega cesarske rodovine.

Ni še davno tega, ko je marsikak višji in nižji uradnik svojo največjo zaslugo iskal v preziranji Slovencev in njihovega jezika. Čruli so nas Slovence v najvišjih krogih, da v svojem narodnem fanatizmu ne poznamo avstrijskega patriotizma, da smo nestrpnji proti Nemcem in celo našo lojaliteto so se predrznili sumničati. No, zdaj se je sam cesar prepričan, kako perfidna in lažnjiva poročila so mu čestokrat dohajala, zdaj se je uveril, da ga nema v Avstriji zvestejšega in udanejšega naroda od slovenskega. Cesar zdaj vé, da ima mej Muro in Adrijo živo trdnjavo stotisočerihih krepkih Slovencev, na katere se sme zanašati, bodi si, da Italijan pohlepno steza svoje roke proti naši zemlji, bodi si da požrešno Nemštvo škili proti Adriji in Tržaški luki. Dokler bodo Slovenci bivali na teh tleh, bodo visoko držali avstrijsko zastavo, pod katero sme prosto vihrati naša narodna trobojnica.

In da se je cesar do trdnega uveril o resničnem patriotizmu Slovencev, pričajo nam njegovi izreki. V Celji je odgovoril deputaciji slovenskih občin: „Jaz vem, da tukaj Slovenci stanujejo in da so mi Slovenci vselej zvesti in udani.“ V Ljubljani pa je pri odhodu v odgovoru mestnemu odboru izrekel: „Prepričan sem

se, da je Ljubljana v resnici patrijotično, pravo avstrijsko mesto (echtösterreichische Stadt).“ Ljubljana pa je slovenska in mestni zastop, h kateremu je cesar izpregovoril te častne besede, je slovensk. Odslej se nam ni treba več bati, da bi sumničenje in obrekovanje, s katerim so nas obsipali naši narodni protivniki, moglo omajati na Najvišjem mestu vero v udanost slovenskega naroda.

In še v drugem oziru je cesarjevo potovanje zgodovinske imenitnosti za Slovence. Kdo je pred letom 1848. poznal, kdo se brigal za Slovence? K večjemu si je kak jezikoslovec iz znanstvene radovednosti izbral naš jezik predmetom svojih filologičnih razprav ter se čudil, da je tako bogat glede oblik in besedij. Še v šestdesetih letih je naš neumrlí Jenko tožil:

„Kako rod za rodom gine:
To povest je domovine,
Vsemu svetu nepoznane,
Od nikogar spoštovane.“

V trdem narodnem boji, ki je posrkal naše najboljše sile, smo se dvignili iz groba za nas že izkopanega in v ustavni državi zahtevali svoje ustavne pravice. Pa ustava je ostala večinoma mrtva za nas in tisti, ki bi jo morali izvrševati, posmehovali so se besedi: ravnopravnost, posmehovali nam in našem jeziku, zanikavajoč mu vsako veljavo v javnem življenji.

Zdaj pa se je zgodilo, česar bi se našim pod nemškimi fevdom zdihujočim pradedom niti sanjalo ne bi bilo. Povsod, kjer je Najvišji vladar potoval po naših deželah, pozdravljali so Ga Slovenci v svojem jeziku in presvitli cesar jim ni ustavil tok besedij, poslušal jih je z veseljem ter z veseljem jim odgovarjal. Obiskal je slovenske ljudske in srednje šole in se zadovoljno izrazil o učnih uspehih. Naš cesar sam je priznal slovenskemu jeziku popolno ravnopravnost; — kdo mej njegovimi uradniki sme odslej še tako predrzen biti,

LISTEK.

Nevski prospekt.

(Povest, ruski spisal Nik. Vas. Gogolj. Poslovenil Y.)

(Dalje.*)

Ko je bil sestavil ta lehkomiselní črtež, čutil je, da je barva skočila mu na lice; stopil je pred zrkalo in prestrašil se sam svojih strhljih lic in svojega bledega obraza. Skrbno je začel prirejati se: omil se je, počesal si lase, oblekel je nov frak, lep brezrokavač, plašč vrgel na-se in odšel je na ulico. Dihal je čvrst zrak in čvrstost čutil na srci, kakor kak ozdravljenec, ki je poskusil ter prvič po dolgej bolezní prišel na zrak. Srce mu je utripalo, ko je bil prišel k tistej ulici, po kateri je njegova noga korakala o tistem snitku.

Dolgo časa je iskal doma; kazalo je, kakor bi spomin bil zapustil ga. Dvakrat je šel gori in doli po ulici, pa ni znal, pred katerim domom bi se ustavil. Naposled se mu zazdi, kateri je podoben.

*) Glej štev. 153.

Urno pobegne na stopnice, potrka na duri: duri se mu odpro, a kdo mu je prišel nasproti? — Njegov uzor, njegov tajni obraz, njegovih sanjarskih obrazov original, — ta, katerej je živel tako strašno tako bolešno, živel tako sladko, — sama je stala pred njim. Stresnil se je, jedva je mogel vzdržati se na nogah vsled same slabosti, prevzela ga je bila prevelika radost. Ona je stala pred njim tako krasna, če prav je imela zaspale oči, dasi je bledest kradla se na nje lice, ki ni bilo več tako čvrsto; vender je bila velekrasna.

„Uh!“ vskliknila je, ko je bila zagledala Piskareva, in otirala si oči. Ura je bila že dve. „Zakaj ste takrat pobegnili od nas?“

Vsled slabosti je sedel na stol in gledal va-njo. „Jaz sem stoprv vzbudila se; mene so pripeljali ob sedmih zjutraj. Jaz sem bila do cela pijana,“ govorila je dalje in smijala se.

„Uh! boljše bi bilo, da si nema in do cela brez jezika, ker govoriš tako čudovito!“ — Nena doma je pokazala mu vse svoje življenje kakor v panorami. Ali vender le, ne glede na to, okreпча si srce in sklene, da poskusi, ali bode njegovo

razodetje upliv imelo na njo ali ne. Ojači si dušo in jame z drhtečim, a ob jednom razvnetim glasom razgrinjati nje strašni stan. Poslušala ga je pozorno in s takim zavzetim čutjem, kakeršno mi razodevujemo o vidu česa nepričakovanega in čudovitega. Ozrla se je in lehkó nasmijala v kotu sedečej prijateljici, ki je nehala čistiti glavnik — in poslušala je pazno novega govornika.

„Da, jaz sem revež,“ opomnil je naposled Piskarev po dolgej poučljivej obravnavi, „ali začneva truditi se; skrbela bodeva, da zboljšava svoj život. Nič ni prijetnejše, nego je človek samemu sebi obljubljen. Jaz bodem sedel pri obrazih, ti pa bodeš pri meni in oživljala moje delo, šivala ali pa motila se s čim drugim — a nikakoršnega pomanjkanja ne bodeva trpela.“

„To ni mogoče!“ skoči mu v besedo z izrazom neke zaničljivosti. „Jaz nesem perica, ni šivilja, da bi se pečala z delom.“

Bog! s temi besedami je izrazila vse svoje mrzko, svoje zaničljivo življenje, — život, pola pustote in praznote, — razuzdanosti vernih tovarišev in tovarišic.

da bi zanikaval, kar je cesar odobraval in potrdil?

In tudi kranjski deželni zbor s svojo eminentno narodno večino izrazil je čutila udanosti v slovenski adresi, katero je deželni glavar bral slovenski pred cesarjem in še le potem nemško prestavo.

Po vseh teh zgodovinsko-imenitnih izjavah smemo Slovenci se zadovoljno nazaj ozirati na prekrasne slavnostne dneve in mirneje gledati v prihodnost. Cesar nas sedaj pozna in nobeno naltolcevanje Mu ne bo moglo izbrisati iz spomina neštevilnih dokazov slovenske udanosti in zvestobe; slovenski narod pa se je utrdil v zavednosti in boče odslej še bolj ljubil in spoštoval svoj rodni jezik.

S šeststoletnico stopimo tedaj Slovenci v novo, veselejšo dobo svoje zgodovine.

Zaloigra pri Brežicah.

Mej slavnostne dni vmes začul se je oduren glas, kakor bi počila struna na dobro ubranih goslih in vest, ki nam prihaja iz skrajnega kota južne Štajerske, je še žalostnejša nego oaa o požaru v Velikem Otoku. V Velikem Otoku uničen je giboči in negiboči imetek nesrečnih prebivalcev, ki so pa vender otehi svoje življenje; pri Brežicah pa je tekla kri, jeden kmet je ustreljen, 7 je ranjenih in kazenska preiskava, ki je neizogibna, in katero vodi c. kr. pristav Nadamlenski iz Celja, zahtevala bode še več žrtev ter uničila mirno srečo marsikatere kmetske rodbine.

Povod nesrečne dogodbe je naslednji:

Po trslih, kupljenih v Klosterneuburgu in na Francoskem, zatrosila se je pogubna trsna uš v grašćinske, iz teh pa v kmetske vinograde v Brežkem okraji in, kar je za naše razmere označujoče, opazili so jo stoprav čez več let, ko je bilo nekoliko vinogradov že uničenih, ter je že kuruza bila nasajena ondu, kjer je prej vila se zlahtna vinska trta.

Ko je bilo dognano, da je trsna uš zares v vinogradih, sestavila se je posebna komisija, katere člani pa slovensčine neso bili zmožni, kakor je tudi ni zmožen potovalni učitelj. Ta nepriatika postala pa je še ozbilnejša, ko trsnoušna komisija ni dosegla nobenega uspeha, marveč je bilo okuženih dan za dnevom več vinogradov, ko posestniki neso bili zadovoljni z odškodovanjem in ko so videli, da vodje komisije hladnokrvno posedajo po krčmah, mej tem ko so vinogradi prepuščeni samovolji mladih, neskušanih vajencev. Takoj s početka opazalo se je, da so se premlačno poprijeli uničevanja grozovite nadloge, da nedostaje potrebne energije, a tudi ne dovoljnih denarnih sredstev.

Komisija si vsled tega ni pridobila zaupanja mej vinogradniki, ki so nekako neverno, a tudi nevoljno gledali, kako tuja gospoda prekopava njih vinograde, ki so njih jedini pomoček; kajti na Bizeljskem je mnogo posestnikov, ki žive ob samem vinogradu in nemajo nobenega poljedeljstva.

Nezaupnost kmetskega prebivalstva v uspehe

komisije se je letos pomnožila v pravo razdraženost, ker je po mnogih uimah in slabih letinah letos zopet lepo kazalo in se je nadejati dobrega in obilega pridelka, in ker je komisija hotela kljubu temu v vinograde, da izkoplje in uniči ušive trte, z njimi pa tudi nado na — trgatav.

Ko je tedaj prve dni t. m. prišel jeden član komisije v vinograde v Curnovci, zbralo se je okolu 100 kmetov, kateri so ga odpodili. V 13. dan t. m. pa je prišla zopet komisija s 6 žandarji na Gorenjo Pohanco, a 300 oboroženih kmetov branilo je uhod v vinograde.

Začelo se je pogajanje, nastal je prepir, vsi opomini političnega komisarja neso pomagali prav nič in žandarji, proti katerim se je baje lučalo kamenje, prijeli so h krati za orožje in pričela se je bitka, ako je ta izraz umesten, katere žalostni izid smo že objavili.

Poslanec Šnideršič interpeloval je v deželnem zboru štajerskem zaradi tega dogodka namestnika barona Kúbecka rekoč: da bi se to ne bilo dogodilo, ko bi bilo političnemu komisarju možno stvar pojasniti in pomiriti ljudstvo, kar pa zaradi tega ni mogel, ker ne zna jezika narodovega. Poslanec Šnideršič stavil je na vlado vprašanje: je li za pouk tamošnjega ljudstva poprijela potrebna sredstva, je li ukrenila, da se v slovenskih pokrajinah, kjer prebivalstvo samo slovenski zna, nastavljajo samo taki uradniki, ki so tega jezika zmožni?

Na to interpelacijo odgovoril je namestnik baron Kúbeck: „Z obžalovanjem konstatujem, da je po došlih mi poročilih prišlo do prav hudih sukobov. Žalibože moram priznavati, da so se ti sukobi pričeli že 6. t. m., da so se 9. in 10. t. m. ponavljali, in da so bili včeraj vnovič. A jaz o tem nesem dobil uradnega poročila, zaradi česar si pridržujem nadaljne korake. Prišlo mi je posredno na znanje in vsled telegrafičnega vprašanja mogel sem konstatovati istinitost dogodkov. Žal, da se od strani uplivnih oseb v Brežkem okraji ni storilo vse, kar bi bilo ljudstvo pomirilo. Nepogojno pa moram zavračati, da bi bili samo uradni organi temu krivi.“

„Vsacemu omikancu, ki pozna razmere, je dolžnost, uplivati na prebivalstvo. Zakaj se je odpejal okrajni komisar, ki je zarez jezika v prav pičlejši meri zmožen, k jednej teh stečin, ne pa oni, ki zna jezik popolnem, o tem ne vem nobenega pojasnila. Jaz smatram za dolžnost vsacega uradnega načelnika, da v takem slučaju sam vmes posegne. Glavno vprašanje v interpelaciji nema prav za prav s temi upori veliko posla, kajti, mislim, da mi ni treba dostavljati, da jaz brezpogojno ne bodem dopuščal, da bi se kaj jednacega ponavljalo, in ako to ni vse že danes odstranjeno, bode se poseglo po skrajnih sredstvih. Dolžnost in naloga je vsacemu javnemu upravniku, da zakonu pridobi veljavo, in to nalogo smatram za prvo dolžnost javnega uradnika. Na

vprašanje, ki pri tem nastane, prav lahko odgovorjam. Uradni načelnik v Brežicah je jezika popolnem zmožen in jaz bi z velikim veseljem pri vseh uradih dolenje dežele jemal v službo le uradnike, ki so jezika tudi popolnem zmožni, ali „ultra posse nemo tenetur.“ Skozi 13 let ni ustopil v politično službo niti jeden jurist, ki bi bil slovensčine zmožen, l. 1883 ustopil je jeden, takorekoč bela vrana. S to izjavo mislim, da sem vprašanje rešil.“ Tako namestnik baron Kúbeck.

Takoj prvi del odgovora Kúbeckovega je tak, da nas sili k resnemu premišljevanju. Celi teden zbirali so se kmetje v tolpe in zabranjevali komisiji uhod v vinograde, a namestnik baron Kúbeck, prva osoba v deželi, ni o tem dobil nobenega uradnega poročila, ampak zvedel je posredno, kaj se godi tam doli v južno štajerskem kotiči. Mi si tega posrednega pota ne moremo drugače tolmačiti, nego da je baron Kúbeck vso to stvar stoprv iz „Tagespostea“ poizvedel, kar bi bil gotovo slab poklon za dotične politične organe in bi dalo mnogokaj misliti, česar pa tu razpeljavati ne moremo in ne smemo.

A še bolj osupnilo nas je sumničenje uplivnih oseb v Brežkem okraji, katerim se raz visoko mesto deželnega namestnika nalaga krivda v tej žalostnej zadevi. Kdor izreče tako apodiktično trditev, mora imeti vsaj dovolj tehtnih dokazov in treba tudi, da te dokaze takoj navede, sicer je vsa trditev otla, ničeva in nema večje vrednosti nego navadna fraza.

A recimo, da so razumni in uplivne osebe v Brežkem okraji — ki se bodo pa v tej zadevi gotovo sami potegnili za svojo čast — res zane-marjali svojo dolžnost, ali ni baš iz teh besed namestnikovih razvidno, da imajo „uplivne osebe“ več avtoritete, nego vsa trtousna komisija z žandarji? Od kod to prihaja, kje tiči zlo?

Pa tudi izrek, da „neso samo uradni organi temu krivi“, ni nikakor srečen. Dovolj, še preveč bode, ako so le nekoliko krivi, kamo li, da bi vsa krivda zadela samo njihova pleča. In zakaj opravičevati organe in to brezpogojno, ko se je preiskava še le pričela? (Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. julija.

V torek obravnavali so se v Dunajskem mestnem zboru nasveti slavnostnega odseka za dvestoletnico izza turškega obleganja. — Poročevalec dr. Mauthner nasvetoval je samo odkritje spomin-ske plošče, koncert in umetni ogenj v Praterji, in pa otvorjenje zgodovinske razstave kot program vse te slavnosti; zato bi se potrebovalo 7200 gld. Dr. Geitler je bl proti temu, da bi se Dunaj svetu kazal kot žalujoča Niobe; on torej predlaga osnovo ljudske veselice in zvišanje kredita na 10.000 gld. Dr. Gessner mu pritrđi ter poudarja, da bi obrtniki imeli mnogo dobička; ugled mesta zahteva, da se 12. september ne praznuje preveč beraški. Odbornik Simon se čudi, da slavnostni odbor v dveh

„Vzemite mene!“ oglašil se smelo nje prijateljica, ki je dosle molčala in v kotu sedela, „kedar bodem soproga, sedela bodem — gledite kako!“ — O teh besedah je nekaka abotnost razgrnila se jej po otožnem obrazu, krasotica pa je nenavadno zasmijala se.

„O, to je prehudo! — tega ne morem strpeti!“ Plane venkej brez čutja in brez mislij. Potemnil se mu je razum; ni videl ničesar, celi dan je biebetal neko čudovito kodrčijo brez vsakojakega pomena. Ničče ni znal, ali je kje bil po noči — ali ne; drugega dne stoprv je po nekakem slepem nagonu prišel v svoje bivališče, a bled, strašnega pogleda, razmršenih las, na obrazu pa je imel žalostne brezumnosti znamenja. Zaprl se je v svojo sobo in nikogar ni pustil k sebi, ničesar ni potreboval. Minuli so bili štirje dnevi, a njegova zaklenjena soba se ni odprla ni na trenutek; minul je bil teđen, a soba je bila še zmerom zaprta. Prignali so se k durim, jeli so ga klicati, ali ni bilo nikakoršnega odgovora; naposled steró duri in nsjdejo mrtvo telo prerezanega grla. Okrvavljena britva je ležala na

tleh. Po krčevito razprostrtih rokah in po strašno spačenih očeh se je lahko poznalo, da je njegova roka bila nevarna, a da je dolgo časa mučil se, predno je njegova grehotna duša zapustila telo.

Tako je poginil kot žrtva neumne strasti ubogi Piskarev — tih, nesmel, skromen, otroški, prostodušen, obogačen z iskro genija, ki bi bil utegnul kedaj razvneti se plodovito in jasno. Ničče ni plakal po njemu; nikogar ni bilo videti pri njegovem truplu, razen navadnega možica, četrtemestnega nadzornika in mirnodušnega mestnega lekarja. Njega rakvo so tiho, — da, brez cerkvenega obredja zapeljali na Ohto; za njim je šel samo nekov jokajoč vojščak — sluga; a ta zato, ker je bil izpil merico vodke preveč. Celo poročnik Pigorov ni prišel pogledat trupla nesrečnemu revežu, ki je bil živemu velik zavetnik. Pa saj njemu ni bilo nič do tega: zamakujen je bil v nek nenavaden dogodek. Nu, vrnimo se k njemu. Jaz nemam rad mrličev in pokojnikov, a neugodno mi je vselej, kedar mi čez pot pride kak dolg mrliški spreved in z njim vred kakov odslužen vojščak, oblečen — kakor kak kapucin, — vojščak, ki z

levo roko tobak tlači v nosnici, ker navadno v desnici drži plamenico. Jaz vselej v duši čutim jezo o pogledu na bliškoten katafalk in svileno rakvo; ali jeza se mi prōmeni v žalost, kedar vidim, kako ubožni izvoščik vleče krasno, z ničemer pokrito ubožčevu krsto — in le kaka beračica, ki je srečala ga na razpotiji, vehra za njim, ker nema drugega dela.

Ostavili smo, menim, Pigorova, kako se je poslovil od ubogega Piskareva in gnal za belolasko. Ta belolaska je bila krilato, dosti zanimljivo bitje. Ustavila se je pred vsako založnico in gledala je po oknih razobešene životke, kosinke (halskrause), ubane, rokavice in druge drobnosti, sukala se ne-prestano, ozirala se na vse strani in obračala nazaj.

„Ti si moja golobičica!“ — opomnil je samoljubo Pigorov, dalje šel za njo in obraz zavil v konec svojega plašča, zato da ga ne bi poznal kak znanec. Ali vender moramo povedati čitateljem, kdo je bil ta poročnik Pigorov.

(Dalje prih.)

Nr. 52. fl.—4

Nr. 46. fl. 2.50.

Nr. 55. fl. 4.50.

Nr. 56. fl. 4.50.

Nr. 54. fl. 4.50.

Nr. 53. fl. 4.50.

Nr. 51. fl. 4.—

C e n i k

Anton Jeločnikove

továrne za peči in glinaste izdelke

Ljubljana, Trnovski pristan št. 4.

Nr. 48. fl. 3.—

Nr. 49. fl. 3.—

Nr. 47. fl. 2.50.

Nr. 50. fl. 3.50.

Zaboje, vlaganje in dovažanje iz tovarne kolikor mene stane.

Cene veljajo brez postavljanja in brez ognjiva (Heiz- und Aschenthüren). Izjeme so samo pri naslednjih pečeh.
 št. 22 s šestimi ploščami iz litega železa vred, | „ 37—43 s hermetičkim ognjivom vred,
 „ 31 s železnim stalom vred, | „ 45 s fino vglajeno jekleno napiro vred in s postav-
 „ 32 s patentno ulago za ložne peči (Fülllofen) vred, | ljanjem peči na stroške tovarne.
 „ 34 s fino vglajeno jekleno napiro vred,

Postavljanje navadnih peči v Ljubljani s potrebnim gradivom vred, velja počenši od 3 gold. 50 kr., pri fino belih, z emajlom pološčenih pečeh pa počenši od 12 gold. za vsako peč.

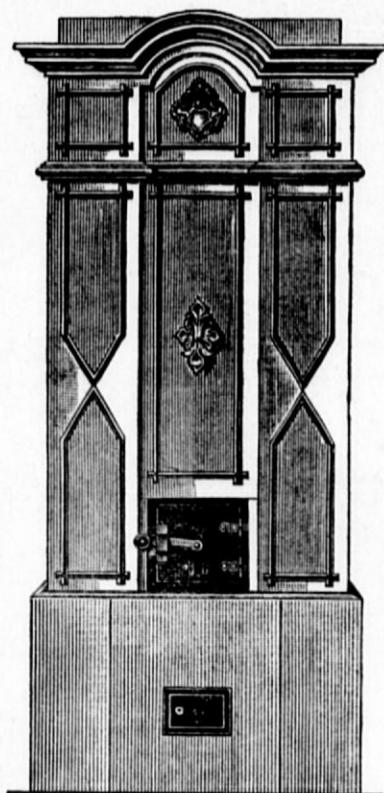
Pri vnanjih poslih se računa postavljaču vožnina tje in nazaj, dalje 2 gl. 50 kr. za vsak dan kader potuje ali dela; vrhu tega dobiva hrano in stanovanje ali pa mesto tega 1 gold. 50 kr. na dan. Potrebno gradivo, n. pr. glino, opeke i. t. d. kakor tudi podaváča mora oskrbeti gospodar sam.

Izdelovanje okrasov za stavbe, ogenj zdržujočih opek, cevij za stranišča in cevij za vodovod, netišča za rastlinjake i. t. d.

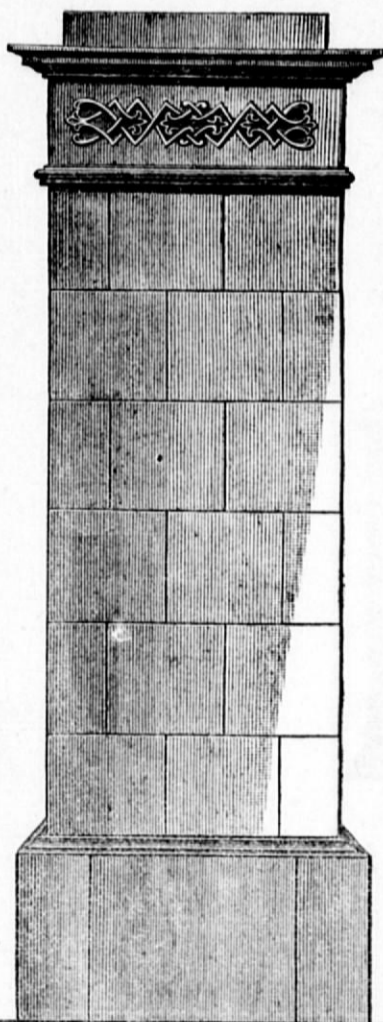
Zaloga različnega ognjiva, pepelnakov za predpeček, netilne oprave za kamine i. t. d.

Posamične plošče navadne vrste za peči ali sčedilna ognjišča veljajo 20 kr., vogelniki 40 kr.; z emajlom pološcene plošče bele ali modre 40 kr., vogelniki 70 kr. Banje za kopol iz pečnjakov z emajlom pološčenih, po velikosti.

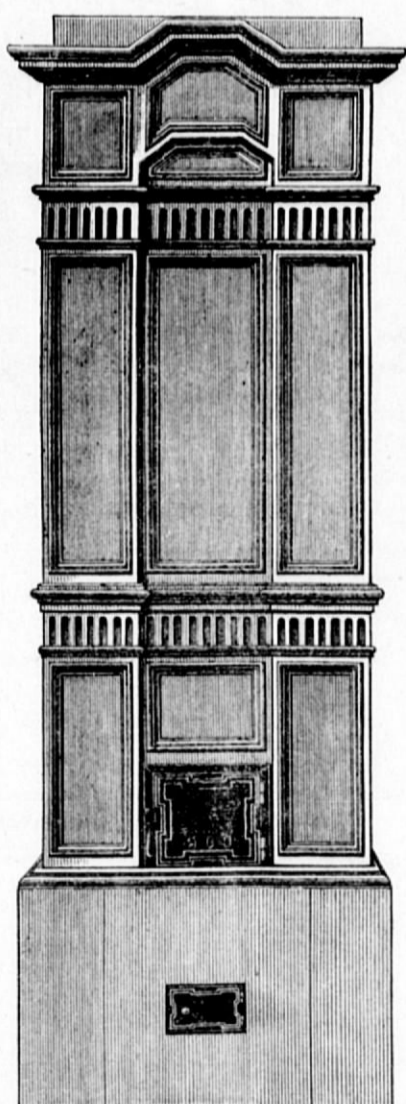
Belo in fino belo pološčene peči.

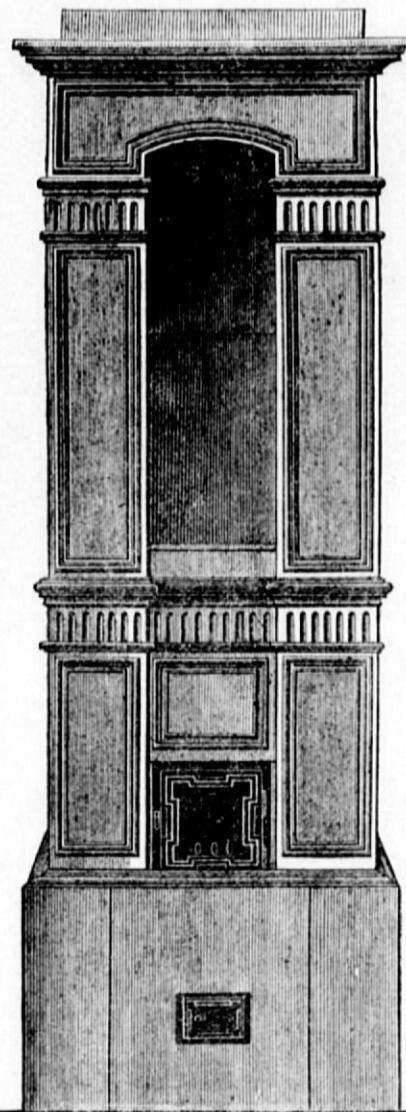
Nr. 1.

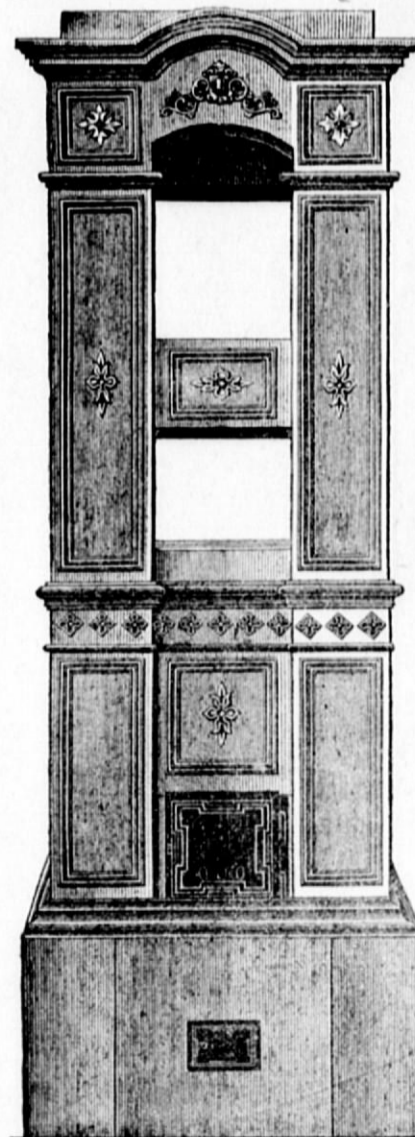
Nr. 2.

Nr. 3.

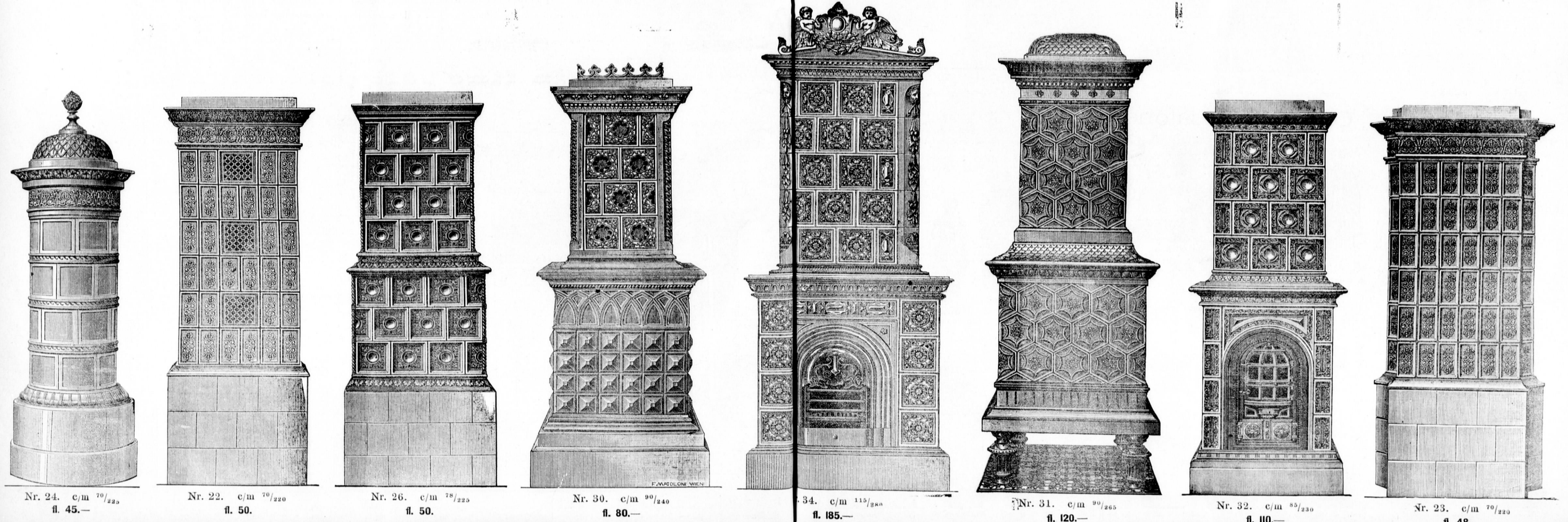
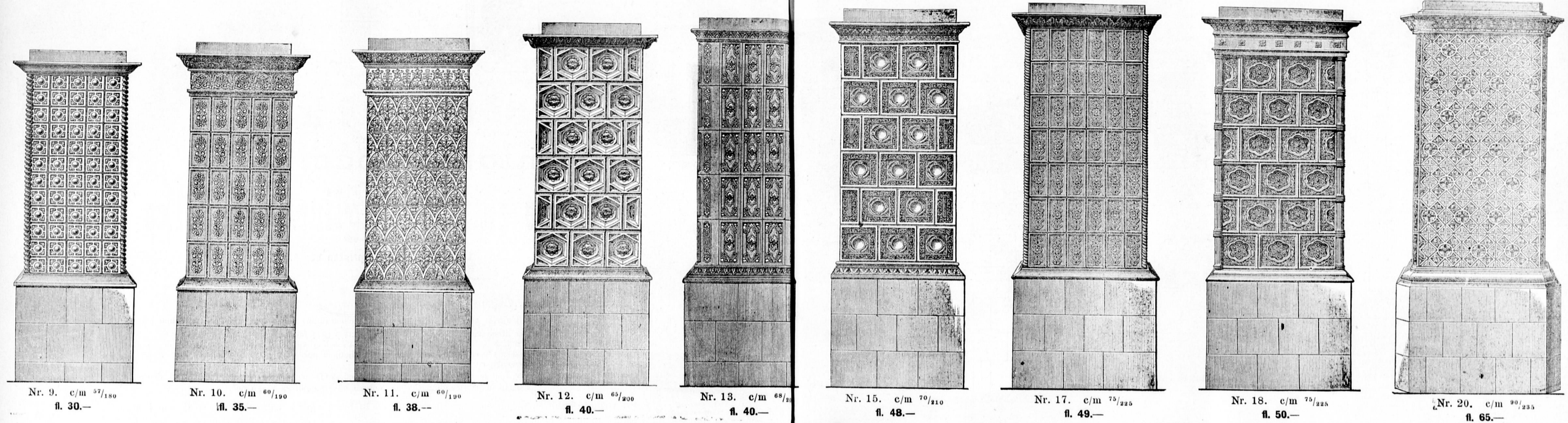
Nr. 4.

Nr. 5.

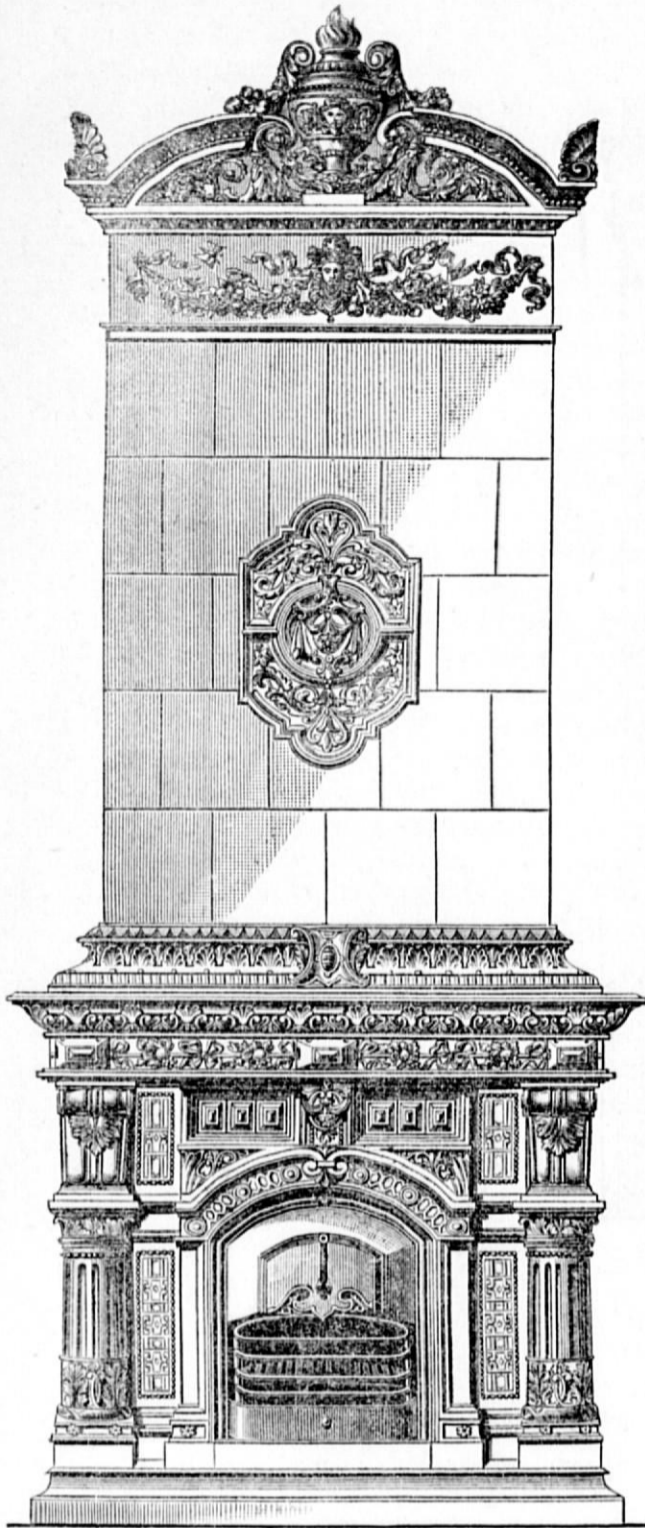
	c/m ⁶⁵ / ₁₄₀ ⁶⁰ / ₁₆₀		c/m ⁶⁰ / ₁₇₀ ⁶⁵ / ₁₈₀		c/m ⁶⁰ / ₁₉₀ ⁶⁵ / ₂₀₀		c/m ⁷⁰ / ₂₁₀ ⁷⁵ / ₂₂₀		c/m ⁸⁰ / ₂₃₀ ⁸⁵ / ₂₄₀		c/m ⁹⁰ / ₂₆₀	
bele :	fl. 18.—	21.—	20.—	23.—	26.—	29.—	33.—	37.—	42.—	50.—	60.—	
fino belo :	„ 22.—	26.—	24.—	27.—	30.—	34.—	40.—	47.—	55.—	65.—	80.—	

Fino belo, rujavo, zeleno ali modro pološčene peči.

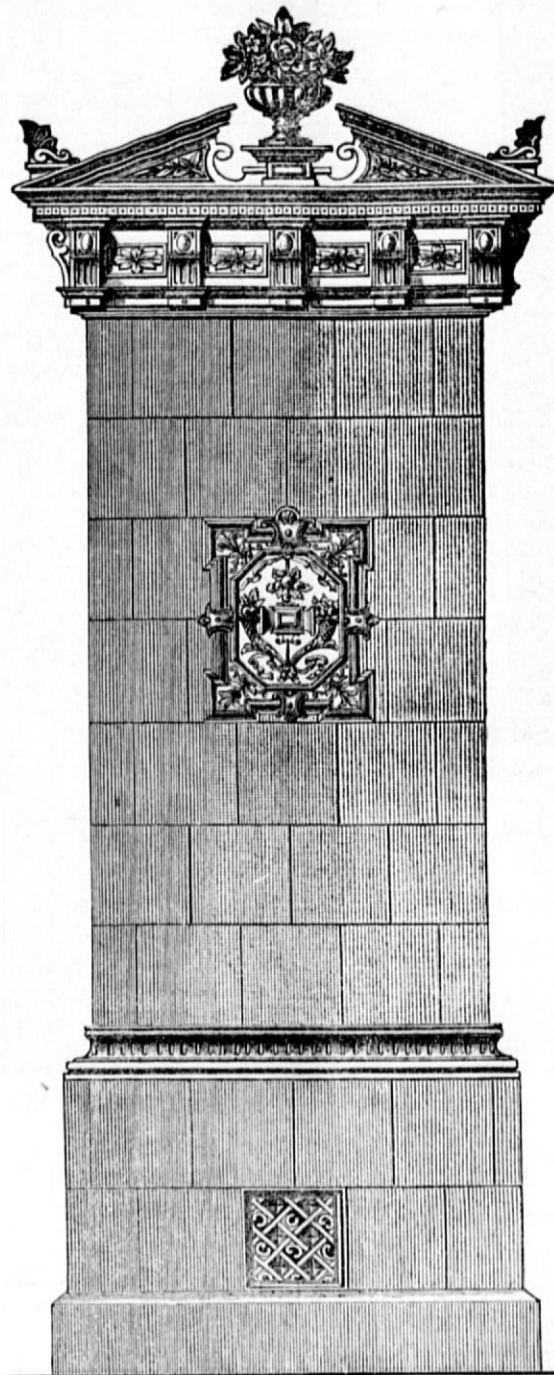

NB. Izimši št. 24, 32 in 34 izdelujem vse peči večje ali manjše od zgoraj navedenih.

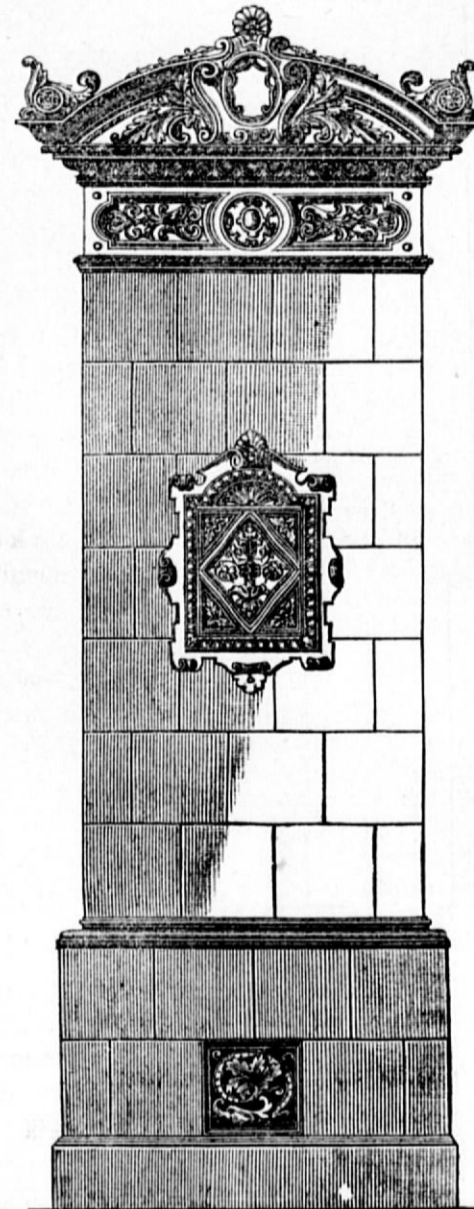
Salonske peči s fino belim emajlom pološčene in s pobarvanimi okraski.

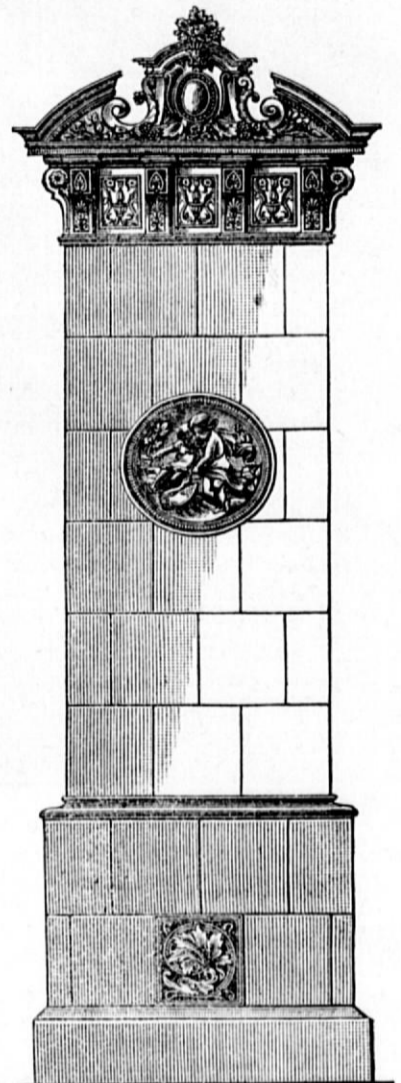
Nr. 45. c/m 120/320
fl. 230.—

Nr. 43. c/m 90/280
fl. 100.—

Nr. 40. c/m 80/270
fl. 80.—

Nr. 37. c/m 70/240
fl. 70.—

Okraski za salone in vrte.

Nr. 71 c/m 25 fl. 3.

Nr. 72 c/m 40 fl. 5.

Nr. 58 c/m 40 fl. 3.

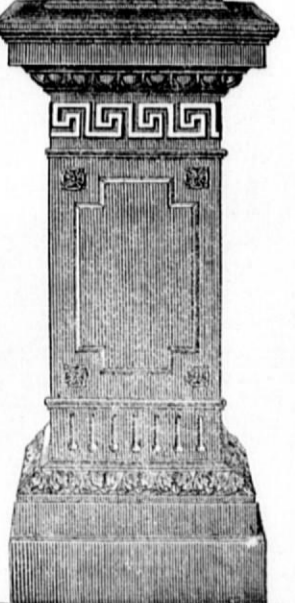
Nr. 63 c/m 65 fl. 6.

Nr. 62 c/m 60 fl. 5.

Nr. 61 c/m 60 fl. 5.

Nr. 75 (brez kipa)
c/m 120 fl. 15.

Nr. 69 40 c/m fl. 3.

Nr. 57 40 c/m fl. 3.

Nr. 64 c/m 65 fl. 6.

Nr. 59 c/m 40 fl. 3.

Nr. 77 kr. 8.

Nr. 80 kr. 10.

Nr. 76 kr. 5.

Nr. 74 (brez vase)
100 c/m fl. 10.

Nr. 73 c/m 45 fl. 8.

Nr. 66 c/m 85 fl. 15.

Nr. 65 c/m 85
fl. 8.

Nr. 67 c/m 90
fl. 9.

Nr. 68 c/m 90
fl. 9.

Nr. 69 c/m 90
fl. 9.

Nr. 70 c/m 90
fl. 9.

letih svojega obstanka ni več na dan spravil nego te bore nasvete. Dr. Pichl je mnenja, da hoče ta odbor črni flor razobositi čez Dunaj ter to dvestoletnico spojiti s politikom. To pa ne gre, da bi se zgodovinska slavnost izključljivo vršila. Nobeden ne žaluje na Dunaji; še le tedaj bodem verjel, da Dunaj žaluje, kadar bodete Vi in slavnostni odbor priredili veselico, ljudstva pa blizu ne bode. Odbornik Schlechter trdi, da je Dunaj ostal presimističen, ker da se izza debate o preložitvi železnic vé, da nazaduje; govornik je proti ljudski veselici. Odbornik Gugler zanikuje, da bi bil Dunaj pesimističen; to mišljenje se umetno napravlja. Z odbito ljudsko veselico dekapitalizuje prestolnica samo sebe ter si zaudaja moralčno smrt, ker si odteza prilžnost privabiti tujce. — Poročevalec Mauthner neče govoriti o zgodovini Dunajske ljudske veselice, vendar pravi, da nikdar ni videl pravega veselja ljudstva pri takih komandiranih veseljih. Dunajsko prebivalstvo obstoji večidel iz poštenih Nemcev, ki ne puste, da bi se njih imetje žrtvovalo političnim fantomom in da bi se prepored Poljske kupil z „finis Austriae.“ (Klici: pfui! Lueger in Gugler protestujeta proti takim besedam). — Konečno se zavrže predlog Geitlerjev za prireditve ljudske veselice s 40 proti 25 glasom ter se vzprejmo nasveti odborovi s 40 proti 21 glasom. Manjkalo je 50 mestnih odbornikov.

V moravskem mestu Prerovu bil je v torek mnogobrojno obiskan voilen shod, v katerem je državni poslanec Skopalik poročal o političnem stališču. Volilci votirali so poslancu Skopaliku in vsem slovanskim državnim poslancem iz Moravske svojo zahvalo za njihovo delovanje, ob enem jim izražajo svoje popolno zaupanje tudi za slučaj, ako bi slovanski poslanci iz Moravske stopili v opozicijo proti sedanji vladi. — Iz Brna se poroča, da se bode za ondudajšnjo nemško državno obrtno šolo sezidalo veliko novo poslopje. Dosedanje poslopje pa se bode upotrebilo za česko obrtno šolo, katero hoče vlada ob državnih stroških ustanoviti.

Ko je v torek dalmatinski deželni zbor obravnaval računski sklep o deželnem šolskem zakladu, ni bil deželni šolski svet v zbornici zastopan; in tudi navzočni vladni komisar ni mogel dati nobenega pojasnila v tej zadevi. Dr. Klaič je potem v imenu vsega deželnega zbora protestoval proti taki nebržnosti pravic deželnega zbora.

Iz Pešte se čuje, da se bode še pred začetkom zasedanja državnega zbora oficijalno naznanil odstop justičnega ministra Paulerja ter imenovan novi. Pauler je bil baje že prej dal svojo ostavko, hotel je te še za časa Tisza-Eszlarske afere ostati na svojem mestu. Mogoče pa, da bi bil vendar še dalje ostal, ako bi se ne bila zadnje dni sporekla z ministrom-prvomestnikom Tiszo. Pauler je hotel namreč državnega pravdnika Szeiferta odpoklicati iz Nyiregyháze, ker mu ni dopadalo njegovo postopanje pri tem procesu; Tisza pa je dejal, da tega ne trpi je in baje rabil tudi besede: „Mnogo se je že zgodilo budalostij, ki kompromitujejo Magjare pred očmi omikanega sveta.“

Vnauke države.

Nemški cesar Viljem dospel je v torek popoldne v kopalšče Gastein, kamor dohaja že celo vrsto let zdraviti se, in kjer se redno vsakokrat sestane z našim cesarjem Pričakovali so ga pred gradom namestnik solnograški grof Thun, avstrijski generalni konzul Schäffer, generalmajor Fischer, župan Straubinger in drugi dostojanstveniki. Cesar Viljem povprašal je po zdravju cesarja Frana Josipa ter izrazil veselje, da bode kmalu dobil priliko videti Ga.

V obeh zbornicah angleškega parlamenta pričela se je razpravljati zadeva Sueškega kanala. V višji zbornici dejal je lord Granville, da je dogovor z Lessepsem najskrajniše, kar je mogla vlada doseči. Vodja opozicionalcev marquis Salisbury odreka sultanu ali pa khedivu pravico, da bi smel storiti pogodbo, ki bi utegnila na stotine let zapirati pot svetovne trgovini; tako tudi n. pr. ne bi mogel sultan zapreti Bospor ali pa Dardanella. Liberalni konservativci Selborne mu na to odgovori, da ste Bospor in Dardanella naravni vodeni strugi, kanal pa je nastal še le po koncesiji. — V spodnji zbornici naznanil je sir Northcote svojo interpelacijo za prihodnjo sejo. Mej tem pa se v listih živahno agituje proti pogodbi vlade. Najbolj jej nasprotuje „Times“; pa tudi „Observer“ ima energičen članek, v katerem zahteva, da naj ostane vse pri starem, dokler ne bode Anglija jasno določila svoje stališče v Egiptu, oziroma oficijalno proglasila svoj protektorat ob Nilu. — Čuje se, da hoče Gladstone zadnjo pogodbo predložiti posebnemu odseku v odobrenje; Lesseps pa se je baje izrazil dopisniku „Daily News“, da ne bode nič popustil od svojih zahtev.

Dopisi.

Iz Celja 18. julija [Izv. dop.] Zopet mi je nekaj o delovanju ravnatelja naše gimnazije, g. Svobode, sporočiti, kar dobro dokazuje nezdravo stanje te šole. — Konec tega šolskega leta pozabi on v vsakem razredu poizvedeti, koliko je Nemcev in Slovencev, tako da je sam dijake iz zapisnika šesteti moral, če prav je vsakemu ravnatelju velevano, da mora dijake po njihovej národnosti povprašati. Že to je bilo sumljivo — a kaj se zgodi! Svoboda se pri šesteti prav čudno ušteje; Nemcev precej več našteje, ko jih je; kajti on tudi še one prišteva, kateri že dolgo šolo ne obiskujejo in so že izstopili (v IV in VI. razredu.) V V. razredu je koj na dva Slovence pozabil, a dva Nemca doštel, tako da je 130 Nemcev in 137 Slovencev naštel, namesto 126 Nemcev in 139 Slovencev, torej 13 več. — Skrajni čas je, da vlada take nemške rovarje v čisto germanske kraje nastavi, kjer ne bo njim uzroka, se še v šolskih stvarih Nemcem v prid ušeti! — a —

Iz Kranja 18. julija [Izv. dop.] Dasiravno je pri sprejemu Nj. Veličanstva našega premilega vladarja v Kranji grozovit vihar razsajal ter dež curkoma lil, bi bil sporočevalec v najnovejšem dnevniku našem vendar lahko opazil, da je bil razven mestnega zastopa ter učiteljev še kdo drugi navzočen in milostljivo nagovorjen; je pa li v takšni meri kratkoviden, da drugih dostojanstvenikov videl ni, bilo bi mu svetovati o tako važnih rečeh rajši molčati, kajti tako pomanjkljivo sporočilo nikakor občinstvu ne ustreza.

Vsled reda, kojega je mestno predstojništvo izdalo, nastavljeni so bili navzlic omenjenemu vremenu po večjem do kože mokri pri slavaloku tudi trinajsteri ces. uradniki v uniformah — rezervni častniki, veleposestniki, župani iz okolice ter iz Loškega in Tržiškega okraja, zastopniki društva „Rudečega križa“ — zastopniki Loške in domače Čitalnice s krasnima zastavama, požarne brambre iz Loke Tržiča in domača, šolska mladež; 60 belo oblečenih deklic, katere so cvetje posipale, odpeljalo se se zaradi mrzlega vetra v farno cerkev, kamor so tudi dame, koje so Njih Veličanstvu krasen šopek izročile, odšle.

Žalostno je bilo, da se mesto, ki se je zares lepo okinčalo, Njih Veličanstvu v taki obleki pokloniti ni zamoglo, v kakeršni je bilo kratko pred Najvišjim sprejemom; vse je obžalovalo to nezgodo in slišal sem od kmeta, ki je pravil, da so se nekateri ljudje po vaseh Gorenjah in Primskovem iz žalosti, da neso Njegovega Veličanstva dostojnejše sprejeti zamogli, — jokali.

Konečno mi je še omeniti razsvitljave mesta 15. t. m., katera je bila za naše mesto zares lepa in bi se bila še vse lepše obnesla, da bi takoj v začetku dež veliko priprav pokvaril ne bil.

Od meje Dolenjske 18. julija. [Izvirni dop.] Tedaj pa gospod urednik, ko se je po naši slovenski deželi obhajala 600letnica, in so posamezni kraji Kranjske tudi na različni način to svečanost praznovali, pripetilo se pa je, da so tudi „im Lande der Limonen“ te slovesnosti se spomnili. — Nu, prebivalci nemškega Kočevja razobesili so bili za onega časa svoje trdo nemške zastave, kolikor jih je sploh moč bilo najti, — v enakem smislu pa razobesili so tudi Kočevski narodnjaki svoje trobojnice. — Ali glejte si strah! — gad, katerega nam opisuje g. prof. Erjavec, bi ne bil mogel biti bolj razjarjen s slamico ali palico, nego so postali razjarjeni nekateri teh hudokrvnih „deutscher Söhne“ v Kočevju vsled narodnih teh zastav! — Brzo, jedva zapazivši prvo narodno trobojnico na hiši ljutega jim Slovence, — pali so po njej, ter jo raztrgali kot besen lev svoj plen! Ali — kipeča ta kri ni še umirjena bila s tem činom, marveč prežali so ti „heldi“ še na druge visoke trobojnice v mestu, ali tam bil je zaman njihov trud — ker — te zastave visele so previsoko, in tako so morali nesrečni ti „Jünger der hinderhander Germania“ — iti bladi svojo vročo kri — pod most Kočevskega potoka! — Nedvomljivo pač je, da tam, kjer intonira „die Wächter am Rinzelflusse“ duet à la dr. Linhart in

ljud-ki „šomošter“ Spintre, — oj! tam je znana „Nationalitätenhetze“ gotovo doma, — živio! nemškutarski gadje, ali trikrat živio tistim narodnjakom, ki se ne plaše pred nemškutarskim viharjem na Kočevskem otoku! Na svidenje! gospod urednik.

Dolenjski pohajkovelec.

Iz Hrenovic 12. julija. [Izv. dop.] Dopustite tudi meni popisati, kako je tukajšnja šolska mladina obhajala Habsburško slavnost. Ob 9. uri zjutraj obhajala se je prav slovesno péta sv. maša z zahvalno pesnijo. Po končanem cerkvenem obredu poda se vsa mladina paroma v sobo II. razreda, ki je bila za ta dan prav zelo olepšana. Ko se zberó udje tukajšnjega kraj. šolskega sveta in drugi prijatelji šolske mladine, zapojó učenci slavnostno himno Praprotnikovo „Cesarja naj nam Bog živi!“ prav navdušeno. Zdej se jim umevno razloži pomen slavnostnega dne, ter se konča s trikratnimi burnimi „živio!“ presvitlemu cesarju Franu Jožefu I. Potem se začno govori in deklamacije učencev po sledečem vspredu: 1. Govor učenca o Rudolfu Habsburškem. 2. Govor učenke o presvitlem cesarji Franu Jožefu I. 3. Deklamacije: Fran Jožef I., Avstrija za vse, Sanje cesarja Rudolfa, Avstrija moja, Domovini in še mnogo patrijotičnih govorov in pesnij od učencev I. in II. razreda. Po končanem deklamovanju ustanje otroci in zapoje z navdušenjem še drugo slavnostno himno „Radost z lica nam žari se“, potem: „Hej rojaki“, „Hej Slovenci“, „Pobratimija“ in cesarsko pesen.

Po petji sledilo je obdarovanje šolske mladine. Dobil je vsaki učenec knjižico „Habsburški rod“, hlebček kruha (nekateri tudi še veliko belo štruco), nekoliko rožičev in kozarec vina. Za tem je sledilo prosto gibanje in igranje (pobijanje loncev) na kaplanijskem vrtu prav živahno. Da je ta igra obudila veliko smeha, tako mej gledalci kakor mej igralci, ume se samo ob sebi. Po zvonjenji poludneva razšli so se učenci na vse strani mirno in zadovoljno proti domu.

Da se je mogla pri tej slavnosti vsa mladina tako obilo obdarovati, naj omenim dobrotnikov, ki so za to dotrebne denarje darovali. V prvej vrsti mi je omeniti: g. dra. J. Štrbenca, tukajšnjega župnika, poslanca in krajnega šolskega nadzornika, ki je kupil 200 spominskih knjižic „Habsburški rod“ ter jih je razdelil mej tukajšnjo mladino. Zamolčati pa tudi ne smem in ne morem še drugega dobrotnika: gospoda Ivana Šabeca, tukajšnjega rojaka in posestnika v Trstu, ta je daroval 10 gl., za katere smo otrokom kruha kupili in g. Maksa Lavrenčiča, tukajšnjega trgovca, ki je daroval pol vreče rožičev.

Pijačo vsej mladini daroval je tukajšnji kaplan g. Jožef Zalokar, obdaroval je pa tudi izvrstnejše učence z velikimi štrucami belega kruha, s knjižicami „Misijon otrok“ in lepimi podobami. Pozabil pa tudi ni šolskih prijateljev, katere je povabil na obed, pri katerem smo se prav dobro imeli.

Konečno naj še omenim g. Petra Krajgerja, trgovca in posestnika v Hrašah, da je tukajšnji šoli dve lepi podobi daroval; na prvi je presvitla cesarica Elizabeta, na drugej pa vsa presvitla cesarska obitelj.

Razvidno je iz tega, da ima tukajšnja šolska mladina dokaj dobrotnikov! Bog nam nakloni še več takih šolskih prijateljev! Vodja.

Domače stvari.

— (Presvitli cesar) podaril je gosp. Antonu Premku c. kr. poštnemu kontrolorju v Ljubljani dragocen prstan v briljantih. Čestitamo!

— (Zlobnost Dunajskih židovskih listov) presega že vse meje. — „Wiener Tagblatt“ in „N. Fr. Presse“ padla stis pretekle dni v telegramih in noticah nad „Sokola“ Ljubljanskega, poročajoč, da se je taisti pri ljudski veselici prav netesano obnašal, pretepal in Bog zna, kaj vse učinil. Pozneje šel je na limanice tudi še „Pester Lloyd“, ki v enakem smislu udriha po „Sokolu“. — Nadejali smo se sicer napadov od izobraženega Izraela, a da se bodo uporabljala pri tej aferi tako lažnjiva, pobalinska in zlobna sredstva, tega nismo mislili.

— Vsak, kdor je imel priliko opazovati slavnost in vedenje narodnih društev, mora izreči svojo popolno zadovoljnost o redu in disciplini. — Odbor „Sokola“ bode storil vse potrebne korake, da se to krivično in nesramno obrekovanje po omenjenih židovskih listih prekliče, ako pa to ne, se bode primoranega čutil, stvar spraviti pred sodnijo. — Za danes bodi le samo zagotovljeno, da se je „Sokol“ dostojno vedel, da se ni udeleževal škandalov, še manj jih pa proužročeval; za to skrbeli so že „die Feingebildeten“.

— (Imenovanje.) Gospod Peter Končnik, profesor na izobraževališči za učiteljice v Gradci, imenovan je ravnateljem državne gimnazije v Celji, dosedanji ravnatelj dr. Fr. Svoboda pa je imenovan ravnateljem gimnazije v Celovci. Hvala Bogu do komolca, da smo se ga vender znebili ter v zameno dobili domačina!

— (Iz Rateč na Gorenjskem) piše se nam o potovanju cesarjevem: Danes zjutraj (17. t. m.) je že ob 4. uri hitelo ljudstvo na lepo ozaljšani kolodvor, da bi videlo preljubega vladarja. Učenci in učenke z učiteljem iz domače vasi in iz Belepeči prišli so tja in se razvrstili na obe strani. Ko se je ob 6. uri 13 minut približal vlak Ratečam, vsprejet je bil vladar z zvonjenjem, streljanjem, z velikim veseljem in burnimi živioklici udanega ljudstva.

— (Ugovorna obravnava) proti konfiskaciji št. 140 „Slovenskega Naroda“ z dne 21. junija t. l. zaplenjenega članka: „K volitvam v Istri in na Goriškem“, vršila se je danes ob 9. uri pri deželnem kot tiskovnem sodišči. Našega odgovornega urednika je zastopal g. dr. Zarnik, državno pravdnitvo g. Mühleisen. Sodišču je predsedoval g. Gerčar, votanta sta bila deželne nadsodnije svetnik g. Kapretz in deželne sodnije svetnik g. pl. Zhuber. Konfiskacija se je potrdila. Obširneje poročilo sledi.

— (Zrušena zaplenba). V torek 17. t. m. bila je pri deželni sodnji v Trstu ugovorna obravnava urednika „Naše Sloge“ proti konfiskaciji z dne 15. junija. Povod zaplenbe bilo je „Odporno pismo namestniku baronu Pretisu“. Sodišče je ukrenilo, da se zaplenba razveljavi in državno pravdnitvo obsodi v stroške tiska. Državno pravdnitvo prijavi je priziv proti tej razsodbi.

— (Z Gorenjskega) se nam piše: Izvolite vzprijeti v svoj cenjeni list ta-le donesek k zgodovini Tržiško-tevtonske kulture: Kako Tržiška „fajerber“ gasi? Žejni so bili novopečeni fajerberkarji Tržiški, ko so se vračali pretekli ponedeljek na večer iz Kranja od cesarske slavnosti domov. Pred županovo gostilno v Naklem spijó nekaj steklenic vina; a plačali ga neso. Samo jeden izmej njih je platil svojega pol litra; vsem drugim kaj tacega ni bilo mari. Zdrdrali so naprej proti slavni Tržiški domovini; krčmarju za slovo sta zazvenela dva kozarca po tleh. Mar ni to krasna ilustracija onej pesni, ki pravi: Tržičani sami so — ?

— (Na državnej gimnaziji v Trstu) bilo je v preteklem šolskem letu 118 Nemcev, 114 Italijanov, 85 Slovencev, 19 pa drugih narodnostij.

Javna zahvala.

Tistim p. n. dobrotnikom, ki so toli blagodušno pripomogli, da se je tukajšnje šolske mladine z mnogovrstnimi darili utisnil v srca trajen spomin na proslavljenje združenja Kranjske s preslavno Habsburško vladajočo rodovino, zlasti pa gospod: Franji in Amaliji Vrbičevci, Telbanovej, Suhadolnikovej, Kovačevci, Majaronovej, Haslingerjevci ter gospodični Žitnikovej in pa onemu blagorodnemu gospodu, ki jej je podaril 200 knjižic „Habsburški rod“, a želi biti neimenovan: vsem izrekata podpisana v imenu razveseljene mladine najprisrčnejšo zahvalo.

V Borovnici, dné 16. julija 1883.

Frau Papler,
nadučitelj.

H. Podkrajšek,
učitelj.

Javna zahvala.

Blagorodni gospod župan Viljem Pfeifer, deželni in državni poslanec, je našej šolske mladine velikodušno podeliti blagovolil 200 zvezkov knjižice „Habsburški rod“. Za ta velikodušni dar izrekata mu podpisana v imenu Leskovške šolske mladine najiskrenejšo zahvalo.

Krajni šolski svet v Leskovci,
dné 17. julija 1883.

Karol Riedl,
predsednik.

Fran Medić,
nadučitelj.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Zahvala.

Blagorodni gospod Mihael Aussetz, c. kr. poštar, daroval je šolske mladine Leskovške 210 „Poštno-hranilnih kart“. Za ta blagodušni dar izreka se mu tu najprisrčnejša zahvala. (485)

Krajni šolski svet v Leskovci,
dné 17. julija 1883.

Karol Riedl,
predsednik.

Fran Medić,
nadučitelj.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
18. julija	7. zjutraj	734.34 mm.	+ 11.4°C	sl. sev.	obl.	10.00 mm.
	2. pop.	731.82 mm.	+ 20.0°C	sl. sev.	obl.	
	9. zvečer	731.72 mm.	+ 16.2°C	sl. sev.	dež.	dežja.

Zjutraj je bilo nebo oblačno, potem pa je sijalo solnce. Popoldne šli so črni oblaki čez obzorje; zveče mavrica, po 9. uri pa dež.

Srednja temperatura je znašala + 15.9°, torej za 3.4° pod normalom.

Dunajska borza

dné 19. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78	gld.	85	kr.
Srebrna renta	79	"	70	"
Zlata renta	99	"	40	"
5% marcna renta	93	"	25	"
Akcije narodne banke	839	"	—	"
Kreditne akcije	293	"	80	"
London	120	"	—	"
Srebro	—	"	—	"
Napol.	9	"	50 1/2	"
C. kr. cekini	5	"	65	"
Nemške marke	58	"	50	"
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	119	"
Državne srečke iz l. 1864.	100	"	168	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta.	99	"	25	"
Ogrska zlata renta 6%	119	"	75	"
" " 4%	88	"	60	"
" " papirna renta 5%	87	"	05	"
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	"	—	"
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	114	"
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118	"	—	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	"	—	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	"	50	"
Kreditne srečke	100	gld.	172	"
Rudolfove srečke	10	"	20	"
Akcije anglo-avstr. banke	120	"	107	"
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	222	"	75	"

Zahvala.

V nedeljo dné 15. t. m. je požar uničil pohlštva 28 posestnikov v našej vasi, mej temi tudi moje, ki je bilo še le dve leti zavarovano pri banki „Slaviji“ v Pragi. Že danes, tretji dan po požaru, sem prejel mojo odškodnino natančno in pošteno v Postojini po glavnem zastopniku gospodu Ivan Hribarju v mojo obilo zadovoljnost in pohvalo, ter priporočam omenjeni zavod vsakteremu.

Veliki Otok pri Postojini, dné 18. julija 1883.

(484)

Fran Dolenc.

Jako hvaležen

bodem poštnjaku, ki mi javi tistega nepoštenjaka, koji mi je 16. t. m. v Bledu izpeljal psa (debelega, rujavega, takozvanega „ratlerja“), z odrezanimi ušesi, ki sliši na ime „Lumpi“ ter ima Serajevsko marko št. 284 in lepo skovani zavrtnik. — Naslov: J. A. v Bledu, p. restante. (482—2)

Komí,

kateri je v trgovini z mešanim blagom izurjen, dober prodajalec, lepega in značajnega obnašanja, sprejme se pri
Valentin Trevenu v Idriji.
(483—1)

Tujci:

18. julija.

Evropa: Dr. Huber z Dunaja. — Zuppan iz Zagreba. — Nussa iz Trsta. — Gogala, Šmicklaš iz Zagreba.
Pri Slonu: Danosič iz Zagreba. — Grofinja Althan iz Slavonije. — Kohn iz Boglara. — Beer iz Zagreba.
Pri Mallés: Steiner z Dunaja. — Herman iz iz Gradca. — Petruzzi z Dunaja. — Tagliapicha iz Trsta.
Pri bavarskem dvoru: Basegio iz Istre. — Povodra iz Štajerja.

„NARODNA TISKARNA“

v Ljubljani

priporoča po nizkej ceni

vožne liste

nemške in nemško-slovenske.

Javna zahvala.

Dolgo je bolehal moj sin na očeh in mislil sem, da bode zgubil vid. Sprosim si zdravstvene pomoči g. dra. Jenko-ta v Ljubljani za njega in le-ta ga je v kratkem času popolnem ozdravil, za kar g. dru. Jenko-tu izrekam presrčno zahvalo in tega zdravnika vsakemu, ki boleha na očeh, najtopleje priporočam.

S spoštovanjem

Anton Kvas,
posestnik.

(487—1)

Naznanilo.

Uzrok, da obeta letošnja vinska letina posebno obilnost, primora me, ceno vina v velikej zalogi in pravega dolenca proti večje kupčiji in proti pošiljati lastne posede znatno znižati.

Ponudim torej novo vino po 7 1/2, 8 do 9 gld., staro vino po 13 do 14 gld. hektoliter, rumeno ali rudeče. Vinski očet ali jesih po 12 gld. hektoliter.

K obilnim naročbam se priporočam

A. Cvenkelj

(486—1)

v Sevnici (Lichtenwald), Štajersko.

Lepa prodajalnica

tik cerkve v Rečškem trgu (v Zgornji Savinjski dolini) se koncem tekočega leta v najem odda. — Več pove

Janez Smodiš,

(479—2)

posestnik na Rečici, pošta Mozirje.

V najem

se daje v sv. Križu pri Kostanjevici na Dolenjskem začetkom 1. avgusta t. l. prostor za prodajalnico, na najlepšem mestu nasproti farne cerkve. Natančnejši pogoji se izvedo pri Andreji Stritarji v sv. Križu. (471—3)

Hiša

z gospodarskim poslopjem, v sredini mesta Krškega stoječa, jednonadstropna, v popolnem dobrem stanu, pripravna za katerokoli podjetje, se pod jako ugodnimi pogoji tako prodaja.

K tej hiši spada tudi nekaj zemljišča, ki se ali s hišo vred ali pa posebej prodaja.

Natančneje o tem zve se v Krškem v občinskem uradu, kamor naj se tudi zadevna pismena vprašanja pošljejo. (480—2)

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

je izšel in se dobiva Turgenjev roman: NOV. Preložil M. Mälovrh. Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

V. zvezek, ki obsega Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik. Večja 25 kr.

VI. zvezek, ki obsega Kazen, novela, francoski spisal H. Revière, poslovenil Davorin Hostnik. — Cerkev in država v Ameriki, francoski spisal E. Laboulaye, poslovenil Davorin Hostnik. Velja 15 kr. Za oba zvezka naj se priloži še 10 kr. poštnine, za jeden zvezek 5 kr., za „Nov“ pa 10 kr.

Devet medalij.

BUDIMSKA

RÁKÓCZY

grenócio,

katero so analizovali in označili deželna akademija v Budimpešti, profesor dr. Stölzel v Monakovem, profesor dr. Hardy v Parizu in profesor dr. Tichborne v Londonu, priporočajo profesor dr. Gebhardt v Budimpešti, profesor dr. Zeissel na Dunaji in druge medicinske kapacitete zaradi njegove bogate vsebine lithiona; posebno uspešno se uporablja pri trdovratnih boleznih prebavnih organov in zaprtji vode ter se pred vsemi znanimi grenicami posebno izredno priporočam.

Dobiva se po vseh lekarnah in prodajalnicah mineralnih vod, vedno na novo natočena. Prosi se, da se zahteva izrečno Budimska Rákóczy. (300—10)

Lastniki bratje Loser v Budapešti.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.